

Rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti Kadlec v. Česká republika (stížnost č. 50707/21)

Datum rozhodnutí: 21. listopadu 2024

Závěr: Význam usvědčujícího důkazu má přímou souvislost s významem provedení zásad spravedlivého procesu.

Obsah: Stížnost se týká trestního řízení, které předcházelo odsouzení stěžovatele pro krácení daně. Stěžovatel považoval trestní o řízení za nespravedlivé a uváděl, že podkladem pro jeho odsouzení se staly facebookové a e-mailové zprávy, aniž by soud ověřoval, zda původcem těchto zpráv byl stěžovatel a aniž by předvolal a vyslechl svědka, jemuž byly tyto zprávy adresovány. Soud jednomyslně odmítl stížnost jako nepřijatelnou.

Poznámka: Soud uvedl, že vnitrostátní orgány pravděpodobně nevynaložily veškeré úsilí, které bylo možné očekávat, aby zajistily výslech dotčeného svědka. Na druhou stranu ale vzal v úvahu, že vliv důkazů facebookovou a e-mailovou komunikací na odsouzení stěžovatele byl omezený. Stěžovatelovo odsouzení, resp. odmítnutí jeho procesní obrany vnitrostátními soudy bylo založeno na jiných, přesvědčivých důkazech. Stěžovatel měl možnost se řízení účastnit, mohl tedy tyto důkazy napadnout a na svém právu na obhajobu nijak zkrácen nebyl.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království*, č. 26766/05 a 22228/06, ECHR 2011, rozsudek Velkého senátu ze dne 15. 12. 2015, *Schatschaschwili v. Německo*, č. 9154/10, ECHR 2015, rozsudek ze dne 24. 11. 2016, *Manucharyan v. Arménie*, č. 35688/11, rozsudek ze dne 10. 11. 2016, *Sitnevskiy a Chaykovskiy v. Ukrajina*, č. 48016/06 a 7817/07.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti Dopravní rozvojové středisko ČR a. s. v. Česká republika (stížnost č. 5627/22)

Datum rozhodnutí: 24. listopadu 2024

Závěr: Stěžovatelka není nucena nést v důsledku existence účelové komunikace na svém pozemku nadměrné ani nepřiměřené břemeno.

Obsah: Stížnost se týká povinnosti vlastníka pozemku strpět bez náhrady veřejné užívání účelové komunikace. Stěžovatelka nabyla ve veřejné dražbě v roce 2002 pozemek, na kterém byla rozhodnutími veřejných orgánů konstatována existence veřejné komunikace. Ta se zde nacházela od sedmdesátých let minulého století a původní vlastník ji takto respektoval. Soud jednomyslně rozhodl o nepřijatelnosti stížnosti.

Poznámka: Soud konstatoval, že v důsledku rozhodnutí veřejných orgánů, na které stěžovatelka poukazovala, došlo k zásahu do jejího práva na pokojné užívání majetku podle čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě. Nicméně uvedl, že šlo o zásah zákonný, který sledoval oprávněný veřejný zájem, ochranu vlastníků sousedních pozemků, kteří by jinak neměli na své pozemky přístup. Konkludentní souhlas s užíváním účelové komunikace veřejností přešel z původního vlastníka na stěžovatelku, která jím tak byla vázána. Bylo povinností stěžovatelky zjistit si veškeré relevantní informace o vlastnostech pozemku předtím, než se rozhodla jej získat, přičemž jej nabyla za zlomek jeho odhadní ceny. Rovněž plocha, na níž se na pozemku účelová komunikace prostírá, je s ohledem na jeho velikost zanedbatelná.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 25. 10. 2012, *Vistiņš a Perepjolkins v. Lotyšsko*, č. 71243/01, rozsudek Velkého senátu ze dne 21. 1. 1999, *García Ruiz v. Španělsko*, č. 30544/96, ECHR 1999-I, rozsudek ze dne 8. 11. 2022, *Marina Aucanada Group S.L. v. Španělsko*, č. 7567/19.

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana majetku).

Y. v. Česká republika (stížnost č. 10145/22)

Datum rozhodnutí: 12. prosince 2024

Závěr: Orgány členského státu nesplnily svůj pozitivní závazek účinně stíhat všechny nedobrovolné sexuální styky.

Obsah: Předmětem stížnosti je nedobrovolný sexuální styk mezi stěžovatelkou a knězem,

následné vyšetřování jejího obvinění proti němu a řízení s ním spojené. Stěžovatelka konkrétně vytýká vnitrostátním orgánům příliš úzký výklad předpokladů naplnění skutkové podstaty znásilnění a sexuálního zneužití ve vnitrostátní právní úpravě trestního zákoníku č. 140/1961 Sb., jeho nedostatečnost k účinnému postihu sexuálních deliktů, jejichž se měla stát stěžovatelka obětí, a jejich nedostatečné vyšetření. Jednalo se o skutky, k nimž mělo dojít v letech 2002–2014, a stěžovatelka je oznámila až po dvanácti letech. Soud jednomyslně rozhodl o porušení čl. 3 a čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud rozhodl, že vnitrostátní orgány nevěnovaly pozornost tomu, jak se vztah mezi stěžovatelkou a knězem v čase vyvíjel. Počáteční sexuální styky, kde stěžovatelka vyjádřila svůj jasný nesouhlas, posuzovaly ve světle pozdějších, kdy již stěžovatelka na odpor rezignovala a sexuální styky trpěla výměnou za materiální zajištění sebe a své rodiny. Nehodnotily ani to, zda se stěžovatelka nacházela v situaci zvláštní zranitelnosti a odkázanosti na pachatele.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. 5. 2017, *B. V. v. Belgie*, č. 61030/08, rozsudek ze dne 1. 12. 2022, *D. K. v. Itálie*, č. 14260/17, rozsudek ze dne 15. 10. 2024, *Daugaard Sorensen v. Dánsko*, č. 25650/22, rozsudek ze dne 27. 5. 2021, *J. L. v. Itálie*, č. 5671/16, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, *M. C. v. Bulharsko*, č. 39272/98, ECHR 2003 XII, rozsudek ze dne 15. 3. 2016, *M. G. C. v. Rumunsko*, č. 61495/11, rozsudek ze dne 9. 2. 2021, *N. Ç. v. Turecko*, č. 40591/11, rozsudek ze dne 20. 6. 2024, *Z v. Česká republika*, č. 37782/21.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 (zákaz mučení), čl. 8 (respektování rodinného a soukromého života) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Grande Oriente d Italia v. Itálie (stížnost č. 37614/22)

Datum rozhodnutí: 19. prosince 2024

Závěr: *Zásah do práv stěžovatelky, jíž vnitrostátní orgány odňaly a prozkoumaly dokumenty ve velkém rozsahu, včetně informací důvěrné povahy, nebyl v souladu se zákonem.*

Obsah: Stížnost se týká prohlídky vnitřních prostor zednářského sdružení, k němuž došlo na příkaz parlamentního výboru v souvislosti s parlamentním vyšetřováním zaměřeným na odhalování činnosti mafie. V průběhu této prohlídky bylo zajištěno velké

množství fyzických i digitálních dokumentů, počítače i hardware, mimo jiné včetně seznamů členů lóže a jejich postavení a kompetence, které zahrnovaly více jak 6000 osobních údajů a jmen. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že zcela chyběly důkazy podkládající podezření o zapojení stěžovatelky do vyšetřované věci, které by ospravedlňovaly opatření takového rozsahu. Nedostatky v samotném řízení nebyly vyváženy procesními garancemi, neboť v současné době platí v italském právu, že pouze parlamentu přísluší výlučná pravomoc rozhodovat o platnosti jeho vlastních rozhodnutí.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. června 2007, *Association for European Integration and Human Rights a Ekimdzhiev v. Bulharsko*, č. 62540/00, rozsudek ze dne 18. 9. 2014, *Avanesyan v. Rusko*, č. 41152/06, rozsudek ze dne 14. 3. 2013, *Bernh Larsen Holding AS a ostatní v. Norsko*, č. 24117/08, rozsudek ze dne 8. 12. 2020, *Bostan v. Moldavsko*, č. 52507/09, rozsudek ze dne 27. 9. 2018, *Brazzi v. Itálie*, č. 57278/11.

Relevantní ustanovení: Čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na respektování rodinného a soukromého života).

X. a ostatní v. Slovinsko (stížnost č. 27746/22 a 28291/22)

Datum rozhodnutí: 19. prosince 2024

Závěr: *Opomenutí vnitrostátních soudů zajistit řádné zastoupení zájmů dětí v průběhu řízení o péči a opatrovnictví samo o sobě představovalo zásah do práv dětí na respektování rodinného života.*

Obsah: Stížnost se týká opatrovnického rozhodnutí a práva na styk se třemi dětmi X a jejich otce Y a dále přidělení věci X konkrétnímu soudci. Rozchod rodičů byl bouřlivý, nebyli schopni se domluvit na pravidlech péče o děti ani na styku s nimi. Ačkoliv původně byly děti svěřeny do péče X, v roce 2019 bylo rozhodnuto opačně s tím, že X děti podněcuje proti jejich otci. Osmiletý syn a šestileté dcery byly následně násilně odňaty X soudním vykonavatelem. Soudní výkon trval čtyři hodiny, přihlíželi mu sousedé, policie a sociální pracovníci. Děti byly nakonec odvečeny do automobilu, v němž seděl jejich otec. Věc se stala předmětem pozornosti médií. Následně byl stěžovatelce na základě předběžného opatření zakázán jakýkoliv styk

s dětmi, nejprve po několik měsíců v roce 2020 a následně znovu v roce 2022. Děti však opakovaně utíkaly k matce a v roce 2023 byly znovu předběžně svěřeny do její péče, nicméně konečné rozhodnutí dosud nebylo učiněno. Věc byla rozhodována soudkyní, jíž byla věc po odchodu původního soudce přidělena s odůvodněním, že má k datu převedení věci nejméně nerozhodnutých opatrovnických věcí, namísto co by věc byla přidělena podle standardních pravidel přidělování věcí. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy ve vztahu k právu matky na zákonného soudce a čl. 8 Úmluvy, pokud jde o děti a příkaz k jejich odnětí matce, protože děti nebyly řádně zastoupeny v řízení a nebyl jim povolen ani kontakt s matkou.

Poznámka: Soud uvedl, že jestliže předseda soudu ustanovil soudkyni v rozporu s předem definovanými pravidly, popřel základní účel zákona, jímž je zajistit rovné zacházení při přidělování věcí. Vnitrostátním soudům dále vytkl, že předběžná opatření ani rozhodnutí zakazující matce styk s dětmi nebyly důvodné a odnětí dětí jejich matce nebylo podloženo dostatečnými a relevantními důvody.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. 11. 2022, *A a ostatní v. Island*, č. 25133/20 a 31856/20, rozsudek ze dne 7. 9. 2023, *A a ostatní v. Itálie*, č. 17791/22, rozsudek ze dne 8. 1. 2013, *A. K. a L. v. Chorvatsko*, č. 37956/11, rozsudek ze dne 19. 10. 2023, *A. S. a M. S. v. Itálie*, č. 48618/22, rozsudek ze dne 9. 4. 2019, *A. V. v. Slovinsko*, č. 878/13.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 (právo na spravedlivý proces) a čl. 8 (právo na respektování rodinného a soukromého života) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Veselý v. Česká republika (stížnost č. 12431/22)

Datum rozhodnutí: 28. prosince 2024

Závěr: *Pro efektivní systém ochrany práv podle Úmluvy je zásadní, aby plně funkční vnitrostátní soudní systémy samy poskytovaly obranu proti porušením jejich článků.*

Obsah: Stížnost se týká tvrzené nedostatečnosti odškodnění stěžovatele za pochybení

při zdravotnickém zákroku. Stěžovatel se domáhal odškodnění za přetrvávající zdravotní omezení, způsobující ztrátu pracovní schopnosti a výdělku. Stěžovatel byl v řízení osvobozen od soudních poplatků a byl mu ustanoven advokát k hájení jeho zájmů. Stěžovatel v žalobě uváděl, že byl poškozen na zdraví v důsledku zdravotnického zákroku nikoliv lege artis, který mu byl proveden v léčebném zařízení. Prvnostupňový soud stěžovateli přiznal částku odškodnění přibližně 1580 eur a na základě odvolání zdravotnického zařízení i stěžovatele odvolací soud snížil odškodnění na asi 790 eur. Nejvyšší soud následně odmítl stěžovatelovo dovolání a uložil stěžovateli uhradit zdravotnickému zařízení náklady řízení ve výši přibližně 540 eur. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že částka odškodnění ve výši 790 eur byla očividně nepřiměřená, výrazně nižší než minimální částky odškodnění obecně přiznávané soudem v případech zdravotnického postupu non lege artis, kde soud shledal porušení čl. 8 Úmluvy. Nepřiměřenost ještě zvýraznilo, že dvě třetiny přiznaného odškodnění nakonec padly na částku, kterou byl stěžovatel povinen uhradit zdravotnickému zařízení na soudních výlohách řízení před Nejvyšším soudem. Nejvyšší soud na rozdíl od nižších soudů opomněl vzít v úvahu specifický charakter řízení, v němž stěžovatel hájil svá práva podle čl. 8 Úmluvy, přičemž výsledek tohoto řízení závisel na znaleckém posouzení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 25. 10. 2016, *Otgon v. Moldavsko*, č. 22743/07, rozsudek ze dne 8. 2. 2022, *Botoyan v. Arménie*, č. 5766/17, rozsudek Velkého senátu ze dne 19. 2. 2009, *A. a ostatní v. Spojené Království*, č. 3455/05, ECHR 2009, rozhodnutí o nepřijetelnosti stížnosti ze dne 5. 10. 2006, *Trocellier v. Francie*, č. 75725/01, ECHR 2006-XIV, rozsudek ze dne 2. 6. 2009, *Codarcea v. Rumunsko*, č. 31675/04.

Relevantní ustanovení: Čl. 8 (právo na respektování rodinného a soukromého života) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Zpracovala: Pavla Boučková